

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 385. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612315648/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

merne. Uden at vide, paa hvilken Side jeg skulde søge ham, styrtede jeg da ind i det brændende Huus, thi Obersten havde været min Ven og Beskytter, og jeg havde gjerne styrtet mig i den gabende Afgrund, for at redde ham. Jeg gik opad de brændende Trapper, trængte ind i Værelser, hvor jeg stod omringet af Luer, jeg vandrede over Gløder, og agtede ei, at Dørene styrtede ind efter mig, at brændende Biælker faldt ned ved min Side, at Gnisterne saarede mig, og at Flammerne grebe efter mig, som efter et sikkert Bytte. Endelig var jeg saa lykkelig at høre hans Røst og at redde ham ved Hielp af en Hovednagle, som jeg af en Hændelse havde ført med mig, da jeg flygtede fra Slottet.

Kort efter ilede jeg tilbage til dette Huus. Saa længe Branden varede, følte jeg mig kraftig, som en Bjørn i Skoven, men da jeg kom hjem, dirrede mine Been under mig, og jeg maatte gaae til Sengs. Jeg havde faaet dybe Saar, der smertede mig meget, og der Dag fra Dag forværredes, saa jeg snart begreb, at jeg ikke kunde leve længe. Da kaldte jeg Pater Vincent og skriftede for ham. Han forskrækkedes over mit Skriftemaal, og først efter hans Tale indsaae jeg, hvor ugudelig jeg havde handlet. Han raadede mig til offentlig at bekiende min Synd og lide den Straf, Menneskene vilde paalægge mig. Dertil er imidlertid ingen Tid, thi der er Koldbrand i mine Saar, mine Been ere uden Følelse, og Døden nærmer sig alt til mine Indvolde. Imidlertid er det mig dog en Trøst, at jeg inden mit Endeligt har seet min Herres Søn, at hans Øie har betragtet mig uden Afsky, og at hans Tunge ikke har forbandet mig, før jeg kom til Ende med denne Bekiendelse.

Adalbert var dybt rystet ved den gamle Tieners Ord, »jeg tilgiver dig af Hjertet,« sagde han, »thi det er jo ingen Ondskab, men kun et vildt Sværmeri, der har ledet dig paa Afveje.«

»Boer nu Starosten paa det gamle Slot?« spurgte Michael. — »Ja, vi boe Alle der,« svarede Adalbert. — »Det er mig ligesaa stor en Trøst, som om den evige Gud havde tilgivet mig min svare Synd,« sagde den Gamle.

Adalbert sad endnu et Par Timer ved den Sygges Leie og tiltalte ham med venlige Ord. Derpaa gik han bort, men lovede dog snart at komme igjen; dette sit Løfte kunde han imidlertid ikke opfylde, thi den Gamle døde allerede den anden Morgen i Dagbrækningen.

TYVENDE CAPITEL.

En uventet Ulykke.

Da Adalbert kom hjem, var det over Midnat, imidlertid fandt han endnu Husets Folk oppe og i stor Bevægelse. Da han spurgte om Aarsagen hertil, hørte han, at Leontines Hest var kommen hjem uden Rytter, og at hun selv intet Sted var at finde. Adalbert stod som lynslagen ved denne Efterretning og mælede intet Ord, men snart samlede han igjen sin Kraft, thi han følte, at det nu ikke var Tid at give efter for Smerten. Han befalede flere af Folkene, at de skulde ride ud paa forskellige Veie og opsøge hendes Spor. Man forsikkrede ham om, at dette allerede, efter Starostens Befaling, var skeet. Kort efter kom en af de udsendte Ryttere tilbage med en Mand, der paastod at have seet en Slæde kjøre mod